

ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ, ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥ.

Ἐπειδὴ τὰ Μεταλλεῖα τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ἢ ὁποῖα καὶ Ἰσπανικῆ, ὡς κυριευομένη παρα τῶν Ἰσπανῶν, ὀνομάζεται, ὑπερβαίνουν εἰς τὴν ἀφθονίαν καὶ πλεσιότητα τὰ λοιπὰ τῆς Οἰκουμένης, δίκαιον εἶναι νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ αὐτά.

Ὁ Ἄργυρος εὐρίσκεται παρθένος, ἥτοι καθαρὸς ἐκ φύσεως περισσότερο ἀπὸ τὰ λοιπὰ Μέταλλα (ἐκτὸς τοῦ χρυσοῦ) χωρισμένος δηλαδὴ ἀπὸ ἀρσενικιώδη, καὶ τεαφώδη μέρη· ἄλλοτε κολλημένος εἰς πέτρας, ἄλλοτε ἀνακατωμένος εἰς τὴν ἄμμον, καὶ πολλάκις ἐμπεριέχων καὶ ὀλίγον χρυσόν, καὶ εἰς διάφορα σχήματα· ἥτοι σφαιρικός, ἀκιδωτός, κλονώδης, καὶ φυλλώδης, τριχώδης, καὶ εἰς ἄλλας μορφάς, καθὼς ἢ πολύτεχνος φύσις τὸν σχηματίζει· ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο συγκρινομένη ἢ ποσότης τοῦ τοιούτου παρθένου μὲ τὴν συναζομένην διὰ τῆς Μεταλλουργίας ἀπὸ τὴν μεταλλικὴν ὕλην, εὐρίσκεται πολλὰ ὀλίγη· διὰ τῆτο καὶ εἶναι ἀναγκαῖα ἢ Μεταλλουργία, χωρὶς τῆς ὁποίας ὀλιγώτατος, καὶ ἐπομένως ἀκριβώτερος ἢ θελεν εἶναι καὶ ὁ Ἄργυρος, καὶ τὰ λοιπὰ μέταλλα εἰς τὸν Κόσμον.

Μεταλλικὴν ὕλην ὀνομάζομεν ἐκεῖνας τὰς ὄρυκτὰς πέτρας, ἢ χῶμα, ἢ ἄμμον, ἢ καὶ ὑγρόντι, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καθαρίζει μέταλλοντι ἢ Μεταλλουργία· οἱ Ἰσπανοὶ τῆς Περὺς τὴν ὀνομάζον Metall, ἥτοι Μετελλικόν (α) καὶ οἱ Γάλλοι Minerai, ταύτοσημάντως ὄρυκτὸν σημαῖνον, διότι Miniere, τὸ Ὀρυκτεῖον, καὶ Miner, τὸ ὑποσκάπτειν, καὶ διορύττειν.

Εἰς ἐκεῖνας τὰς Ἰσπανικὰς ἀποικίας, καθὼς καὶ
ἀπαν-

(α) Διὰ τοῦτο Μέταλλον ὀνομάσθη, διότι μετὰ ἄλλων συμμικτον, καὶ συγκεκριμένον εὐρίσκεται.

ἀπανταχῆ ἡ Μεταλλικὴ ὕλη τῆ Ἀργύρου εἶναι πολυειδε-
στάτη κατὰ τὴν ποιότητα, στερεότητα, καὶ χρῶμα· κυ-
ριώτερα ὅμως εἶδη εὐρίσκονται ταῦτα·

Ἡ Λευκὴ, καὶ Στακτιρὰ μὲ κηλίδας κοκκίνας, ἡ κυαν-
θῆς, καὶ λέγεται Ἀργυρος Λευκός, Plata Blanca· αὐτὴ
εἶναι πλουσιώτερα, καὶ εὐκολοδέλευτος, καὶ ὀλιγεξοδωτέ-
ρα· ἐπειδὴ καθαρίζεται μὲ μόνην τὴν κάμινον, ὅπως ἐξατ-
μίζεται ὁ μόλυβδος, καὶ μένει καθαρὸς ὁ ἄργυρος,
χωρὶς νὰ ἐξοδευθῇ Ἰδράργυρος. Αὐτὴν τὴν ἐργασίαν τὴν
ἐγνώριζον καὶ οἱ αὐτόχθονες Ἀμερικανοὶ πρὸ τῆς ἐφόδου
τῶν Ἰσπανῶν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Ἡ Μαύρη, ὀνομαζομένη Plomo Ronco, ἢτοι Μολίβει
Ἀκανθῶδες, καὶ ἄλλη μαύρη, ἡ ὁποία βρεχομένη, καὶ
τριβομένη εἰς τὸν σίδηρον κοκκινίζει, διὰ τῆτο καὶ Ros-
sicles λέγεται, εἶναι πλουσιωτάτη καὶ αὐτὴ καὶ ὁ ἄρ-
γυρός της ἐξαίρετος.

Ἡ λεγομένη Ζωρόχη, Zoroche, στίλβει ὡς ὁ Τάλ-
κος, καὶ ὁμοιάζει ἀργυρωμένη· ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα ἔχει
ὀλίγον ἄργυρον. Ὁμοίως καὶ ἡ κοκκινωπὴ ὑποκιτρίνη,
ἀπαλωτάτη, καὶ κομματιασμένη ἐκ φύσεως, καὶ λεγο-
μένη Πάκος.

Ἡ Κιτρίνη ὀνομάζεται Cobrisso, Κόβρισσος, εἶναι εὐ-
κολότριπτος, καὶ ὁ ἄργυρος σχεδὸν φανερός· πλὴν δύσ-
κολα καθαρίζεται διὰ τὴν σύγκρασίν του μὲ πολὺν
χαλκόν.

Ἡ Ἀραχνῶδης, Arapea, εὐρισκομένη εἰς τὸ Ποτόσιον
μόνον εἰς τὸ μεταλλεῖον τῆ Καταμίτις, συνδέτεται ἀπὸ
νήματα, ἢτοι ἴνας ἀργύρου, περιπλεγμένας, καθὼς εἰς
τὸ τεχνητὸν συρίτι, καὶ χρειάζεται νὰ καῆ διὰ νὰ συ-
ναχθῶν αἱ ἴνες ἐκεῖναι.

Γενικῶς αἱ μεταλλικαὶ ὕλαι εἶναι πλουσιώτεροι εἰς τὸ
μέσον, ἢ εἰς τὰ ἄκρα τῆ μεταλλεῖου, καὶ μάλιστα εἰς
τὰ μέρη ὅπου αἱ φλέβες διατέμνονται, ἢτοι σταυρώνονται.

Ὅσα Μεταλλεῖα εἶναι πλησίον εἰς ποταμούς, ἢ καὶ
εἰς ρύακας, διὰ νὰ γυρίζων τὲς ἀναγκαίους μύλους εἰς τὸ
κοπάνισμα τῆς μεταλλικῆς ὕλης, εἶναι ἐπικερδέστερα·

διότι

διότι εἰς τὰς Λίπας, καὶ τὸ Ποτόρι, ὅπερ λείπεν τὰ νερά ἐξοδεύουν διπλά, ἀπὸ τὴν Ταράβαν διὰ τὴν ἐργασίαν.

Ὅλα τὰ μεταλλεῖα τῆς Ἀμερικῆς εὐρίσκονται εἰς τόπους βενώδεις, ψυχρὰς, καὶ ἀκάρπυς· ὀλίγα εἶναι εἰς εὐκράτους, καὶ μηδὲν εἰς θερμῆς. Ἡ ἀνασκαφή, καὶ διωρυγή των εἶναι ἐπικίνδυνος εἰς τὰς ἐργάτας διὰ τὰς μεταλλικὰς ἀναθυμιάσεις, αἱ ὁποῖαι πολλάκις καὶ τὰ ἔξωθεν τῆ ὀρύγματος εὐρισκόμενα ζῶα βλάπτουσι, καὶ τὰς μεταλλουργούς διαφθείρουν, καὶ ἐμποδίζου ἀπὸ τοῦ νὰ δουλεύουν δύο ἡμέρας κατὰ συνέχειαν· πλήθος αὐτοχθόνων ἐργοδιωκομένων ἀνηλεῶς ἀποθνήσκουν, καὶ ἡθελον μείνῃ ἔρημα τὰ μεταλλεῖα ἂν ἔλιπεν ἡ Μάτη, χόρτον τῆ Παραγαίε, τὸ ὁποῖον πίνου οἱ ἐργάται, ὡς οἱ Σῖναι τὸ Θε, καὶ προφυλάττονται κατὰ τι. Μ' ὅλον τῆτο ὅταν ἀνοιχθῇ φλέβα καινέρια, πρέπει νὰ κλεισθῇ εὐθύς, καὶ νὰ ἀναχωρήσων οἱ ἐργάται, ἕως νὰ ἐξατμισθῇ μέρος τῆς ἀρσενικιώδους, καὶ φαρμακερᾶς ἀναθυμιάσεως. Ἰδὲ ΜΑΤΗ.

Τὰ γνωστότατα μεταλλεῖα εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι εἰς τὸ Ποτόρι, εἰς τὰς Λίπας, εἰς τὸ Ὀρερον τῆς Ἀρίκης, καὶ εἰς τὴν Ὀλλαχέαν τῆ Κόσκου· ὅλαι αὐταὶ ὑποκείμεναι εἰς τὰς Ἐπαρχίας τῆς Περῆς, καὶ τῆς Χιλῆς. Ἰδὲ εἰς Βιβλ. Β'. τὰς λέξεις ταύτας.

Ἀφ' ἧ συνάξου τὴν εἰρημένην μεταλλικὴν ὕλην, τὴν κοπανίζου μὲ νερόμυλον κινουῦντα 8 ὀκάδων σιδηρῆς κοπάνους, τὴν κοσκινίζου μὲ κόσκινα σιδηρᾶ, ἢ χάλκινα, καὶ τὴν ζυμώνου μὲ τὸ νερὸν, ἕως νὰ γένη πηλὸς, τὸν ὁποῖον ἡμιξηραμένον κόπτου εἰς πλάκας περὶ τὰ 20 καντάρια τὴν μίαν, καὶ τὰς ὀνομάζου σώματα Cuerpos, καὶ βάλλοντες εἰς ἑκάστην πρὸς 8 ὀκάδ. ἄλας θαλάσσιον, τὰς ζυμώνου μὲ αὐτὸ, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας βάλλοντες 10 ἕως 20 λίτρας ὑδράργυρον, ἢτοι εἰς τὴν πλεσίαν περισσότερον, καὶ εἰς τὴν πτωχὴν ὀλιγώτερον, τὰς ἀνακατώνου ἕως νὰ συνενωθῇ καλὰ ὁ ὑδράργυρος μὲ τὸν ἐνόντα ἄργυρον, καὶ αὐτὸ διαρκεῖ δέκα ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, μὲ βλάβην τῶν βιασμέγων

εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον δυστυχῶν αὐτοχθόνων· καὶ ἂν ᾖναι τὸ κλίμα ψυχρότερον, ἓνα μῆνα, ἢ καὶ ἕξ ἐβδομάδας. Ἄλλοτε μεταχειρίζονται καὶ ἀσβέστην, καὶ ὕλην μεταλλικὴν μολύβδα, ἢ κασσιτέρη, διὰ νὰ εὐκολύνῃν τὸ ἀνακάτωμα αὐτὸ, καὶ τέλος πάντων τὸ πῦρ εἰς τὰ ψυχρότερα κλίματα.

Διὰ δὲ δοκιμὴν τῆ τελείου ζυμώματος κόπτειν ἀπὸ ἕκαστον κομμάτι ὀλίγον, καὶ ἂν ὁ ὑδράργυρος εὐρεθῆ λευκός, εἶναι καλὰ ζυμωμένον· ἂν δὲ μαῦρος, τὸν ζυμωθέν ἀκόμη, ἕως νὰ τὸ ἀρέσῃ ὁ δοκιμαστής.

Μετὰ ταῦτα στέλλειν τὸ σῶμα εἰς τὸ πλυστήριον, τὸ ὁποῖον δεχόμενον νερὸν ρύακος, καὶ ὄντας κατωτέρως πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ἔχει ὑδροχόον νὰ χύνεται τὸ νερὸν. Ἐνας ἄνθρωπος τὸ ἀνακατώνει μὲ τὰ ποδάρια του, καὶ τὸ νερὸν τρέχει μὲ τὸ χῶμα, ἕως νὰ μείνῃ μόνος ὁ ἄργυρος ὑδραργυρωμένος εἰς τὸν χάλκινον πάτον τῶν πλυστηρίων, καὶ νὰ τρέξῃ τὸ νερὸν καθαρὸν. Ἡ καταστάθμη ἐκείνη ὀνομάζεται Pella, ἢτοι Δέρμα· καὶ ἀφ' ἧ σπογγισθῆ, καὶ τριβῆ εἰς ποκάρια προβατοκαμήλου, διὰ νὰ ἐκβῆ ὅσον δυνατόν περισσότερος ὑδράργυρος, τὴν πατῆν εἰς πρόπλασμα ξύλινον πυραμειδοειδές ὀκτάγωνον, ἔχον εἰς τὴν βάσιν χαλκίνην πλάκα τρυπημένην εἰς πολλὰ μέρη.

Στροβίλους, ἢτοι Pignes, ὀνομάζουσι αὐτὰ τὰ κομμάτια, γινόμενα εἰς διάφορα μεγέθη, καὶ διὰ νὰ καταλάβῃν τὴν ἐμπεριεχομένην ποσότητα τῆ ἀργύρου, ζυγίζουσι τὰς στροβίλους, καὶ ὑφείλουν τὰ $\frac{2}{3}$ διὰ τὸν ὑδράργυρον, τὸ δὲ $\frac{1}{3}$ νομίζεται ἄργυρος.

Ὅταν ξηρανθῶν οἱ στρόβιλοι ἐκβάλλουσι τὸ τρύχινον πρόπλασμα, καὶ μένει ἐπάνω εἰς τὴν χαλκίνην τρυπητὴν πλάκα, τὴν ὁποῖαν βάλλῃν ἐπάνω εἰς τρίποδα σιδηρῆν ὄντα εἰς μέγα ἀγγεῖον γεμάτον νερὸν· ἔπειτα σκεπάζῃν ὅλα ταῦτα μὲ ἐπίθεμα πήλινον, τὰ τυλίσσουν μὲ ἄνθρακας, καὶ ἀνάπτειν τὴν κάμινον, βιάζοντες τὸ πῦρ μὲ μεγάλης φουσητήρας· ὥστε ὁ ὑδράργυρος ἀναβαίνει εἰς καπνὸν, καὶ πάλιν πυκνῆται ἀπὸ τὸ νερὸν· ὁ

δὲ ἄργυρος μένει πορώδης εἰς διάφορα σχήματα, ἑλαφρὸς, καὶ κολλημένος εἰς τὰ ἄκρα.

Οἱ Μεταλλουργοὶ Ἰσπανοὶ κλεψεμπορευόμενοι τὸν τοιῶτον στρόβιλον πωλῶν εἰς τὴν παρατυχόντας ἐμπόρους ἄλλα διὰ τὴν ὠφελιθῆν ἔτοι, πρέπει νὰ προσέχων διὰ τὴν μὴ ἔχη ὁ στρόβιλος ἄμμον εἰς τὸ μέσον, ἢ σίδηρον καὶ ἢ ἀσφαλεστέρα δοκιμὴ συνίσταται εἰς τὸ νὰ τὸν κόκκινίσων εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἂν εἶναι κιβδηλευμένος μαυρίζει, ἢ κιτρινίζει. Τὸ δὲ κλεψεμπορίον τὸ κάμνουκ διὰ τὴν νὰ κερδίσων τὸ βασιλικὸν τελώνιον, συνιστάμενον εἰς τὸ $\frac{1}{7}$ τοῦ ὅλου.

Ὁ ρήθεις τρόπος εἶναι συνηθέστερος καὶ καλῆτερος διὰ τὸ καθάρισμα τῆ ἀργύρης γίνεται δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπλήν κάμνον καιόμενος πολλάκις, καὶ μετὰ τὸ βασιλικὸν ὕδωρ, ἀλλὰ σπανίως. Τὰ δὲ ἀργυρᾶ κομμάτια, ἢ πλάκες, ὀνομάζονται Bollos, ἢτοι Ἐγσφάγιστα, ἢ Βώλακες, καὶ μεταφέρονται εἰς τὴν Εὐρώπην εἰς ψωμῆς, πλάκας, κυλίνδρους, καὶ στροβίλους, ἢ καὶ νομίσματα. Ὅλα ταῦτα παραδίδονται εἰς τὴν Κάδικα (Γάδην) πρὸς τὴν Βασιλικὴν ἐπιστάτας, καὶ ἢ ἐξοδός των εἶναι ἐμποδισμένη.

Ἡ Ἰαπωνία ἔχει δύο μεταλλεῖα ἀργύρης εἰς τὸ Πίγκον, καὶ εἰς τὸ Κάταμι ἢ δὲ Εὐρώπη πολλὰ εἰς τὴν Γερμανίαν, πολλὰ εἰς τὴν Νορβηγίαν, εἰς τὴν Σουηκίαν, (α) εἰς τὴν Οὐγκαρίαν, εἰς τὴν Τρανσυλουανίαν,
εἰς

(α) Τὸ Μεταλλεῖον τῆς Σηκίας κατὰ τὸ Σαλσεβήρυτον (Salzeberg) εἶναι ὑπογεώτερον ἀπὸ ὅλα τὰλλα τῆς Οἰκουμένης ἄπὸ τὰ τρεῖς στόμιά του, τὰ ὅποια ὁμοιάζων πηγὰδια, δὲν φαίνονται ὁ πάρος του, καὶ τὸ κατάβασμα πῶν ἀνθρώπων γίνεται εἰς καδίον μικρὸν δεμένον μετὰ μακρὴν σχοινί, περιστρεφόμενον εἰς τὸν ἄξονα τρεχῶς κινούμενον μετὰ τὸ νερόν. Ἡ τοιαύτη κατάβασσις εἶναι καὶ κινδυνώδης, καὶ τρομερὰ διότι εἰς τὸ ἡμισυ τῆ δρόμου ἀπανιθῶ ὁ καταβαίνων ἀνυπόφορον ψύχος, καὶ ἀκούει τὸν ἦχον διαφόρων καταρρακτῶν, καὶ εἰς ἡμίσειαν ὥραν φθάνωντας κάτω ἐγκαρδιώνεται θεωρῶν τὰς λαμπρὰς ἐκείνας ὑπογῆς κατοικίας ἀποσιλβύσας, καὶ βαταζομενάς ἀπὸ ἀργυρῆς σύλης. Τὰ φῶτα τῶν Μεταλλουργῶν ἀντα-

εἰς τὴν Νεάπολιν, καὶ σπάνια εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὰ Ἰσπανικὰ εἰς τὰ Πυρηναιῖα, τὰ ὅποια ἦσαν ἢ Περὶ τῶν Ρωμαίων, κατηργήθησαν διὰ τὴν πλεσιότητα τῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ καθάρισμα τῆς μεταλλικῆς ὕλης γίνεται κατὰ τὸν τρόπον τῆ χρυσῆ, Ἰδὲ ΧΡΥΣΟΣ· μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι εἰς αὐτὴν προσίθεται $\frac{2}{7}$ ἄλας ὀρυκτόν. Διὰ τὴν χωρισθῆ ὅμως ὁ ὑδράργυρος ἀπὸ τὸν ἄργυρον, βάλλεται εἰς κάμινον παρομοίαν μὲ τῆ χαλκῆ, μὲ θόλον, καὶ θυρίδα εἰς τὸ κέντρον, ὅπου προσαρμόζεται θετὸς κύλινδρος πῆλινος, βαλλόμενος ὅταν καίπται τὸ μίγμα, καὶ συνάξει τὸν ἀναβαίοντα ὑδράργυρον διὰ δευτέραν ἐργασίαν.

Ἐπειδὴ οἱ ἄργυροι οἱ μεταλλικοὶ ἔτοι, ἐνδέχεται ἀκόμη νὰ ἔχῃν ἀκαθαρσίας, εἰς πηλίνην λεκάνην ἀπὸ ἄκαυστον χῶμα, ἢ ὅποια γεμίζεται μὲ μίγμα ἀπὸ ὑπόστασιν κοιλίας (θολοστακτικῆς) καὶ καυμένα κέρατα, ἢ κόκκαλα, βαλμένην εἰς τὴν κάμινον, ἀφ' ἧ ταῦτα καῖν, καὶ κοκκινίση ἢ λεκάνη, βάλλεται ὁ ἄργυρος μὲ μολίβι, καὶ ἀναλυόμενα τὰ ἐξαφρίζῃν ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας, καὶ μέγει ὁ ἄργυρος· ἀπὸ δὲ τῆ μολύβδου χρησιμεύει, καὶ ὁ λιθάργυρος (Μερτασάνι) καὶ τὰ ριτίσματα τῆ χάλυβος (Τζελικίς) καὶ κάμινον τὰ ἴδια ἀποτελέσματα.

Ο

νακλώμενα εἰς τὴν στίλψιν τῶν ἀργυροστίλπτων θόλων, καὶ πᾶ καθαρὰ νερὰ τῆ εἰς μέσον διαρρέοντος ρύακος, κάμινον ὀλοζώτεινον ἐκείνου τὸν τόπον, καὶ πᾶς διόδους τῆ.

Παντὸς ἔθνους ἄνθρωποι ἐργάζονται, λιθοσπυμένους, καὶ μετακομίζοντες ἕκαστος, καθὼς εἶναι προσδιορισμένος, οἰκίαι, ξενοδοχεῖα, καὶ σαῦλοι διὰ τὰ συνεργατικὰ ζῶα, ἀποδεικνύον τὸν τόπον ἐκείνον, ὑπόγειον πόλιν· καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ἀεμόμυλος εἰς τὸ μέσον τοῦ μεταλλείου ἀδιακόπως περιστρεφόμενος, ἀναρρίπτει εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς γῆς τὰ νερὰ τῆ μεταλλείου.

Ὁ Ἄργυρος πρὸς τὸν χρυσὸν ἀναλογεῖ.

Εἰς τὴν Γερμανίαν	ὡς 14	$\frac{1}{2}$	πρὸς 1
Εἰς τὴν Ὀλλάνδαν	14	$\frac{1}{2}$	πρὸς 1
Εἰς τὴν Γαλλίαν	15	$\frac{1}{2}$	πρὸς 1
Εἰς τὴν Σίαν καὶ Ἰνδίαν	10		πρὸς 1

Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην τῶν Ἐθνῶν, τὸ ἀργυρῶν νόμισμα εἶναι τὸ γενικὸν κοινὸν μέτρον, καὶ αὐτὸ τῆ χρυσοῦ, εἰς τὸν χρυσὸν ἔπρεπε νὰ ἀποδοθῆ καὶ ἡ μεταβολή· διὰ τὸ τιμιώτερον ὅμως ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν ἡ μονάς, καὶ τὸ ἀνάβασμα, ἢ κατάβασμα φαίνεται εἰς τὸν ἄργυρον.

Ἡ Ῥώμη ἕως τὸ 484 ἔτος ἀπὸ κτίσεώς της ἔχουσα μόνον χάλκινα νομίσματα, ἐτίμα τότε τὴν λίτραν τῆ ἀργύρου 72 λίτρας χαλκῆ· τῷ 512, ἕως 60 χαλκῆ πρὸς 1 ἀργύρου· κατὰ τὴν ἀ. Χριστιανικὴν Ἐκατονταετηρίδα ὡς 60 πρὸς 1· ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ὡς 100 πρὸς 1, τὸ ὁποῖον καὶ διαρκεῖ περίπερ εἰς τὴν Εὐρώπην ἕως τῆς σήμερον.

Ἡ ἀναλογία μεταξύ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου τῷ 310 ἔπει ἀπὸ κτίσεως τῆς Ῥώμης, ἦτον ὡς 13 πρὸς 1· καὶ ἐπὶ Κωνσταντίνου 13 $\frac{1}{2}$ ἕως 14 πρὸς 1· κατὰ τὴν 1. Ἐκατονταετηρίδα ἕως 10 πρὸς 1· κατὰ τὸ 1500, μετὰ τὴν εὑρεσιν τῆς Περῆς, διὰ τὸ πλῆθος τῆ ἀργύρου, ἀνέβη ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ εἰσέτι ἀναλογεῖ ἐκεῖ ὡς 16 πρὸς 1· κατὰ δὲ τὸ βάρος ἀναλογεῖ ὁ ἄργυρος πρὸς τὸν χρυσὸν, ὡς τὰ 5, πρὸς τὰ 9.

Διὰ νὰ εὕρη τινὰς τὴν σωστὴν τιμὴν τῆ ἀργύρου (ὁ ὁποῖος ὅταν δὲν ᾖ κομμῶς εἰς νόμισμα νομίζεται ἀπλῶς φραγματεία, ὡς αἱ λοιπαὶ) πρέπει νὰ ἰξεύρη τὴν ἐσωτερικὴν ποιότητα τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων· ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦτα κατὰ τὴν κατάστασιν, καὶ χρεῖαν τῆς Διοικήσεως, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸν πλῆτον, καὶ πτωχίαν τῆ θησαυρῆ της, μεταβάλλεται, ἢ φανερώς διὰ θρασυψίσματος, ἢ καὶ λαθραίως· ἔπεται ὅτι ἡ τιμὴ τῆ κα-

καθαρῆ ἀργύρε ακολουθεῖ τὸν ἀνάλογον ἀναβασμὸν , καὶ καταβασμὸν τῶν νομισμάτων .

Τὸ ἐπινοηθὲν εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ Βασίλεια χάρτινον νόμισμα εἰς τούτες τὰς τελευταίας τῶν πολέμων χρόνας , καὶ ἡ ἀνάγκη τῶν λοιπῶν νὰ κιβδηλεύσουν τὰ νομίσματά των , ἐπροξένησε τὴν τωρινὴν τῆ ἀργύρε ἀκρίβειαν ἄλλ' αὐτὴ θεωρητικῶς , καὶ ἀληθῶς λογαριαζομένη εἶναι κατὰ τὸ φαινόμενον , καὶ ὄχι οὐσιωδῶς . Ἡ μόνη αἰτία τῆ νὰ ἀναβάσῃ τὴν τιμὴν του , ἢμπορεῖ νὰ ἦναι , ὅταν ἡ τὰ μεταλλεῖα τῆς Ἀμερικῆς πτωχύνων , ἢ παύσουν ἀπὸ τῆ νὰ μεταλλουργῶνται ἢ τέλος πάντων ἀν ἐμποδισθῇ ἢ μετακόμισις τῆ μετάλλου τέτου ἀπὸ συμβεβηκός τι , καὶ γένη σπανιώτερος ὁ ἀργυρος .

Ὁ καθαρὸς ἀργυρος νομίζεται 12 Δηνάρια , ὑποδιαϊρέμενα εἰς 24 κόκκους ἕκαστον ὥστε ὅταν εἶπω ἔχω ἀργύριον 12 Δηναρίων , ἐννοῶ καθαρώτατον ὅταν 10 , ἀναλόγως κατώτερον , καὶ ἐφεξῆς ὁμοίως . Περὶ τῆ πόσων Δηναρίων εἶναι τὸ ἀργυρῶν νόμισμα ἑκάστου Βασιλείου , θέλομεν διαγράψαι εἰς τὸ περὶ Νομισμάτων , καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καταλαμβάνει ὁ περίεργος τὴν ποιότητα (τὴν ὁποίαν Τίτλον εἰ Εὐρωπαϊοὶ ὀνομάζων) τῆ δελευομένη , καὶ σφραγίζομένου ἀργύρου εἰς ἑκάστην Ἐπικράτειαν , διὰ σκεύη καὶ ὄργανα διάφορα ὅλα πωλέμεγα μὲ τὸ ζύγι , καὶ τὰ λεπτότερα , καὶ τεχνικώτερα μὲ τὸ κομματι .

Καθαρώτερος δὲ ὀνομάζεται ὁ ἀργυρος , ἀφ' ἧ χωνευθῇ ἀρκετὰ εἰς τὸ πῦρ λυόμενος , ὡς ἀνωτέρω , μὲ μόλιβον εἰς τὸ χωνεῖον , διότι ὁ μόλιβος καίεται , καὶ φθεῖρεται ἢ δὲ ποσότης τῆ ἀργύρου μένει ἰσοβαρῆς καθ' ἑαυτὴν , ὡς πρότερον , καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λεγόμενος Ἐξσφράγιστος , ἢτοι τῆς βέλλας , ἐπειδὴ τῆτον βελλώνει , ἢτοι σφραγίζει μὲ τὴν βασιλικὴν σφραγίδα , ὁ ἐπὶ τῆτε διωρισμένος παρὰ τῆς Ἐξσσίας εἰς τὴν Βασιλεύσαν .

Καθὼς προείπαμεν εἰς τὴν Ἐμπορικὴν Σπυδὴν , καὶ ἀνωτέρω , διὰ νὰ γνωρισθῇ ὁ ἀργυρος ποῖα τίτλα , ἢτοι ποιότητος εἶναι , διαιρεῖται εἰς 12 Δηνάρια , ὑποδιαϊρούμενα

μνα εἰς 24 κόκκους· αὐτὴ εἶναι διαίρεσις τῆς Γαλλίας, καὶ Ὀλλάνδης.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν διαιρεῖται εἰς 12 οὐγκίας, ὑποδιαιρουμένας εἰς 20 λεπτά· εἰς δὲ τὴν Γερμανίαν εἰς 16 μέρη, ἢτοι λότια, καὶ ἕκαστον τούτων εἰς 18 κόκκους· ὥστε ὅταν εἰς τὴν Γερμανίαν εἴπωσιν ἄργυρον 15 λοτίων, ἐννοεῖται 11 Διναρίων, καὶ 6 κόκκων, εἰς τὴν Ὀλλάνδαν· εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν 11 οὐγκιῶν, καὶ 5 λεπτῶν, καὶ ἐναλλάξ ὁμοίως.

Τὸ καθαρώτατον γίνεται ἕως 11 Διναρίων, καὶ 23 κόκκων· τὸ λεγόμενον τῆς βέλλας εἶναι 11 Διναρίων, καὶ 18 κόκκων.

Ὅταν τινὰς θέλῃ νὰ δοκιμάσῃ ποίαν ἀναλογίαν καθαρότητος ἔχει μία ἑποιαδήποτε πλάκα, ἢ κομμάτι ἄργυρου διὰ νὰ εὕρῃ τὴν τιμὴν του, κόπτει ἐν κομματί, τὸ ζυγίζει μὲ ἀκρίβειαν, τὸ καθαρίζει διὰ τῆς εἰρημένης ἀναλύσεως μὲ τὸν μόλιβον, ἔπειτα τὸ ἐκβάλλει, καὶ ἀφ' οὗ κρυώσῃ ζυγίζωντάς το λογαριάζει τὴν ἔλλειψίν τε, καὶ διὰ τῆς ἀναλογικῆς μεθόδου τῶν τριῶν, κάμνει τὸν λογαριασμόν τῆς ὅλης ποσότητος, καὶ δὲν λανθάνει. Παρατηρητέον ὅμως νὰ ἦναι ὅλον τὸ κομμάτι, ἢ πλάξ, τῆς αὐτῆς ἀπαραλλάκτου ποιότητος.

Οἱ Χρυσοχοοὶ τὸ δοκιμάζου μὲ τὴν λεγομένην Λίθον Βάσανον (Μεέγκι Τερκιστί) ἢ μὲ τὸ καύσιμον μικρὰ κομματί· μὲ τὸ πρῶτον ἠμπορεῖ νὰ δοκιμασθῇ παρὰ τῶν δοκίμων, ὅποιαδήποτε ποιότητος, καὶ νὰ γνωρισθῇ, ἀλλ' ὄχι μὲ ἀκριβῆ τελειότητα. Τὸ δεύτερον ὅμως εἶναι ἀπόδειξις μόνον τοῦ καθαρωτάτου, ἢτοι σφραγισμένου, οἷοτι τότε καὶ μετὰ τὸ καύσιμον ἀφ' ἧς κρυώσῃ μένει λευκὸς ὁ ἄργυρος, καθὼς καὶ εἰς τὸ πρῶτον βάρος.

Κατὰ διαφορὰς Ἐποχὰς διαφορετικὴ ἐχρημάτισε καὶ ἡ ἀναλογία τῆς τιμῆς μεταξὺ ἄργυρου καὶ χρυσοῦ· κατὰ τὸ παρὸν εἶναι κατὰ τὸν διαγραφέντα ὀπισθεν Πίνακα.

Ἀπὸ τὸν ἄργυρον ἐκτὸς τῶν ρηθέντων εἰς νομίσματα, καὶ σκεύη, λαμβάνει τὸ Ἐμπόριον καὶ τὰ ἐξῆς εἶδη, τὰ ὅποια ὡς χωριστὰς πραγματείας διαγράφω.

"Αργυρος εἰς Κογχύλας. Κατασκευάζεται ἀπὸ τὰ κομμάτια τῶν ἀργυροπετάλων, καθὼς καὶ ὁ χρυσὸς εἰς κογχύλας, καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ἰδὲ ΧΡΥΣΟΣ Εἰς ΚΟΓΧΥΛΑΣ.

Ἀργυροπέταλον, εἶναι τὸ κατασκευαζόμενον, ὡς τὸ χρυσοπέταλον, ἢτοι φύλλον χρυσοῦ, ἢ ἀργύρου, καὶ χρησιμεύει διὰ τὸ περίχρυσμα ξύλων, καὶ ἄλλων πραγμάτων. Ἰδὲ ΧΡΥΣΟΠΕΤΑΛΟΝ.

Ἀργυρόσυρμα. Τὸ γινόμενον σύρμα διαφόρου λεπτότητος κατὰ τὴν σιδηρᾶν τρύπαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τὸ διαπερῶν οἱ Χρυσοχόοι, καὶ χρησιμεύει εἰς ἀλύσεις, καὶ ἄλλα εἶδη. Περί τῆς κατασκευῆς του, ἐπειδὴ εἶναι ὁμοία, Ἰδὲ ΧΡΥΣΟΣΤΡΜΑ.

Ἀργυρέλατον ὀνομάζω τὴν κοινῶς γνωρισμένην Τράν, καὶ ἐπειδὴ γίνεται καὶ αὐτὸ, καθὼς καὶ τὸ χρυσῶν, Ἰδὲ καὶ περὶ τούτου ΧΡΥΣΕΛΑΤΟΝ.

Ἀργυρόνημα λέγω τὸ τυλιγμένον μεταξωτὸν νῆμα μὲ λεπτὸν ἀργυρέλαιον ἢ κατασκευὴ καὶ τέτου εἶναι ἢ αὐτῆ. Ἰδὲ ΧΡΥΣΟΝΗΜΑ.

Ἄνθος Ἀργύρε γίνεται ἀφ' οὗ κρυσταλλωθῆ, τὸ ὁποῖον καὶ κρημισθῆ λέγουσιν οἱ Χυμικοὶ ὁ ἀργυρος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς νίτρος. Ἰδὲ ΧΑΛΚΑΝΘΟΣ.

Πέτρα τῆς Ἄδου ὅταν ὁ κρυσταλλωμένος ἀναλυθῆ, καὶ χυθῆ εἰς σιδηρῶν πρόπλασμα. Ἰδὲ ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ἌΔΟΥ.

Τίτανος, ἢτοι Ἀσβέστη ἀργύρε λέγεται, ὅταν ὁ ἀργυρος ἀναλυθῆ μὲ τὸ βασιλικὸν ὕδωρ, κρημισθῆ χυμικῶς.

ἌΡΕΚΟΝ. Εἶδος Φοίνικος, δένδρον τῶν Ἰνδιῶν μὲ κορμὸν ἕως 35 ποδῶν ὕψους, χωρὶς κλόνας, εὐθύτατον, μὲ φύλλα μόνον, καὶ πύκνωμα (Τῆφαν) στρογγύλεν εἰς τὴν κορυφήν. Ὁ καρπὸς του εἶναι ὡς τὰ ἐδικά μας μεσαῖα καρύδια, μὲ φλοιὰν ἔξωθεν ὀμαλὴν, καὶ ἔσωθεν μὲ πτίλον (χνῆδι) ἐμπερικαλύπτον τράχημα παρόμοιον εἰς τὴν θεωρίαν μὲ τὸ μοσχοκάρυον, καὶ εἰς τὸ κέντρον, ὅταν ἦται νεπὸν, ἔχον ὑγρὸν στακτιρὸν ἰζῶ-

δες.

δες· ἡ γεῦσις τῆ ὥριμου εἶναι στυφή, καὶ ἄγροστη, καὶ τὸ χρῶμα τῆς φλοιᾶς κιτριωπὲν.

Πολυχρηστότατος εἶναι ὁ καρπὸς ἔτος εἰς ὅλας τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, καὶ ἀποτελεῖ ἐκεῖ μέγα ἐσωτερικὸν Ἐμπόριον· διότι κατασκευάζοντες εἶδος μαστίχης, μασσῶν ὅλοι μικροὶ, καὶ μεγάλοι εἰς ἐκεῖνας τὰς πολυανθρώπους τόπους, κατὰ τὸν ἀκόλυθον τρόπον.

Κόπτουσιν $\frac{1}{2}$ τῆ Ἀρέκκ, καὶ τυλίσσοιτές το εἰς φύλλον Βετέλε ἀλειμμένα με ὀλίγην λευκὴν ἀσβέστην, τὸ μασσῶν, καὶ πτύου κόκκινον σίαλον. Τὴν μαστίχην ταύτην τὴν ὀνομάζου Πινάγκον, καὶ τὴν νομίζου στερεωτικὴν τῶν ὀδοντίων, καὶ ἔλων, καὶ δροσιστικὴν τῆ στόματος, καὶ προσέτι δυναμωτικὴν τοῦ στομάχου. Μετὰ τὸ μασσημα πλύνοντες τὸ στόμα με τὸ νερὸν, μένου λευκότερα τὰ ὀδόντια. Οἱ παρεπιδημῶντες ἐκεῖ Εὐρωπαϊοὶ τὸ μεταχειρίζονται ἀδιακόπως, ὡς οἱ αὐτόχθονες, καὶ βεβαιῶσι τὰς ἀρετὰς ταύτας. Οἱ πλεσιώτεροι προσθέτου καὶ ἀρώματα εἰς αὐτὴν τὴν μαστίχην, καὶ προσλαλῶντες πάντοτε παρατηρῶν τὰ ἔγαι εὐώδες τὸ στόματων.

Εἶναι ἕξ εἰδῶν αὐτὸ τὸ δένδρον, ἀλλ' ἐγκριτότερον τὸ γινόμενον εἰς τὴν Σεϊλάγον. Εἰς τὴν Σερράταν, καὶ τὸ Βασίλειον τῶν Μογῶλων, τὸ μεταχειρίζονται καὶ διὰ κοκκίνην βαφὴν.

ἈΡΙΣΤΟΛΟΧΙΑ. Χόρτον εὐρισκόμενον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, διαιρέμενον εἰς τρία εἶδη παρὰ τῶν Παλαιῶν, ἢτοι Ἀρσενικὴ, ἢτις καὶ Δακτυλὶς διὰ τὸ μῆκος τῶν φύλλων τῆς ἐποιομάζεται, καὶ παρὰ τῶν Γάλλων Σαρσίνια· Θηλυκὴ, καὶ Κληματίτις, παρὰ τῶν γεωτέρων, καὶ ἡ Φιστολοχία, καὶ ἡ Πολύρριζος. Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη ἔχου τὰς αὐτὰς ἀρετὰς, καὶ μεταχειρίζονται παρὰ τῶν Φαρμακοποιῶν εἰς τὴν Θηριακὴν, καὶ παρὰ τῶν Ἰατρῶν ἐναντίον εἰς τὰς ἐμφράξεις, μάλιστα τῶν γυναικῶν, ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα Ἀριστολοχία, ἢτοι ἡ καλητέρα, καὶ ἕξαιρέτος διὰ τὰ λόγια τῶν γυναικῶν, καὶ εἰς πολλὰ εἶδη, καὶ πληγὰς, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς

γαγγραίνας με καλήν ἔκβασιν. Ἡ καλή εἶναι ξηρά, βαρεῖα, στακτερή, καὶ ὀμαλή ἔξωθεν, καὶ κιτρίνη ἔσωθεν, χωρὶς ρυτίδας, ἤτοι ζαρώματα.

Ἐπειδὴ εἰς τὸ Ἐμπόριον εἶναι ὀλιγόχρηστος, ἀφίνω τὴν μακρὰν καταγραφὴν τῆς σχήματος, καὶ τῶν διαφορῶν τῶν εἰδῶν τῆς εἰς τὰς Βοτανικὰς. Ἀνάγνωθι τὸν Διοσκορίδην, καὶ Μαθιόλον, καὶ Λεμερὴν περὶ τῶν, ἀνθέλης.

ἈΡΙΓΚΑ. Τὸ παρά τῶν Παρωκεανιτῶν Εὐρωπαϊῶν Hareng, καὶ παρά τῶν Λατίνων Alosa Minor, παρά δὲ τῶν Ἑλλήνων Θρίσσα μικρά* εἶναι ὄψαρι ὅμοιον μετὴν γνωστῆν εἰς ἡμᾶς Θρίσσαν, μικρότερον ὅμως, καὶ ὡς τοιαῦτο, ἀγνωστον εἰς τὸ Ἀρχιπέλαγος, καθὼς λέγει ὁ Γάλλος Περιηγητὴς Μαίλλητος, Maillet, ὁ ὁποῖος μόνον εἰς τὸ Κάϊρον τῆς Αἰγύπτου εἶδε, καὶ τὸ ἐπαινεῖ, ὡς νόστιμον.

Ἡ Ἀρίγκα ἀριθμεῖται εἰς τὰ λεγόμενα ἀγελαστικά, καὶ κοπαδικὰ ὄψαρια, καὶ καταβαίνει εἰς διωρισμένους καιρὸς, ἤτοι περὶ τὸ Θέρος, καὶ Φθινόπωρον ἀγεληδὸν ἀπὸ τὸν Βόρειον Ὠκεανὸν, πρὸς τὸν Γερμανικὸν, καὶ Ἀτλαντικὸν, καθὼς τὰ Σκομβρία (ἀπὸ τὰ ὅποια εἶναι ὀλίγον μεγαλητέρα, καὶ κατὰ τι ὁμοιάζει) κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν καταβαίνεν ἀπὸ τὴν Μαύρην Θάλασσαν διὰ τῆς Θρακικῆς μας Βοσπόρου εἰς τὴν Προποντίδα, καὶ αἱ Πελαμύδες* μετὰ αὐτὴν τὴν διαφορὰν, ὅτι τὰ ἐδῶ ὄψαρεύονται καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν τὴν Ἄνοιξιν ἅπαχα, αἱ Ἀρίγκαὶ ὅμως ὄχι μόνον δὲν ὄψαρεύονται, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται παρά τῶν ἐκεῖ Ἑθνῶν ἀν' ἐπιστρέφεν* ἐπειδὴ διὰ τὴν πλατύτητα ἴσως τῆς Ὠκεανοῦ, διαβαίνουσαι ἀνοικτὰ εἰς τὸ πέλαγος δὲν φαίνονται.

Τὸ ἀλίειμά των ἐνασχολεῖ πλῆθος ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ Παρωκεάνια Ἑθνη, ἤτοι Γερμανοὶ, Ὁλλανδοὶ, Ἄγγλοι, καὶ Γάλλοι, καὶ τὸ ἐμπόριόν των κατήντησε μέγιστον, καὶ ἐπωφελεὲς μεταξύ τῶν τῶν Ἑθνῶν.

Τῷ 1609 λέγουσιν ὅτι 3,000 Καράβια, μετὰ 15,000 ἐπιβάτας ναύτας ἐφόρτωσαν ὀλόκληρα Ἀρίγκαν* μετὰ

ταῖς

ταῦτα τὰ Ὀλλανδικὰ καράβια ἐπολλαπλασιάσθησαν δι' αὐτὸ τὸ ὄφαρμα, ὥστε τῷ 1667 ἀνέβη τὸ προϊόν τῆς τοιῆτης ὄφαρέματος εἰς μόνην τὴν Ὀλλάνδαν εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ποσότητα τῶν τωρινῶν 60 μηλιωνίων γροσσίων. Ὅτι ἡ ποσότης τῆς Ἀρίγκας εἶναι ἄπειρος, καὶ καταβαίνει εἰς πλῆθος μέγα ἐπάνω εἰς τὰ Βορεινὰ τῆς Σκωτίας Νησία, εἰς ἑκτασιν μεγαλητέραν ἀπὸ ὅλην τὴν Βρεττανίαν, καὶ Ἰρλάνδαν, τὸ ὁμολογῶν ὅλα ἐκεῖνα τὰ Ἐθνη· τὸ δὲ ὄφαρμα εὐκολύνεται τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὰ ἐφιπτάμενα πτηνὰ, καὶ τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ λεύκασμα τῆς θαλάσσης, ὡς εἰς ἡμᾶς κατὰ τὸν Εὐξείνον Πόντον γνωρίζονται αἱ Πελαμύδες.

Ὅλοι οἱ Ἴατροὶ ὁμολογῶσιν ὅτι ἡ Ἀρίγκα, καθὼς καὶ ὁ Τριχίας, εἶναι εὐπεπτα καὶ καλὰ ὄφαρια, καὶ ἀμφοτέρα εὐθὺς μετὰ τὸ ἔκβαλμα ἀπὸ τὴν θαλάσσαν πρέπει νὰ ταριχευθῶν διὰ νὰ μὴ χαλάσεν ἀπὸ τὸ πολὺ πάχος των.

Πρῶτοι ἐπινοηταὶ τῆς ἀλιευτικῆς ταύτης φημίζονται οἱ Ὀλλανδοί, κατὰ τὸ 1163, καὶ ταριχευτῆς ὁ Γβλιέλμος Βοκέλδης ἀπὸ Βιερβλίετον κατὰ τὸ 1416, καὶ τότε εὐφημίσθη, ὥστε Κάρολος Ε΄, ὁ Αὐτοκράτωρ, διερχόμενος τῆς Κατωτόπης μετὰ τὴν βασίλισσαν τῆς Οὐγκαρίας ἀδελφίνου, ὑπῆγε καὶ εἶδε τὸν τάφον αὐτῆς τῆς ἀνδρώπης εἰς τὴν πατρίδατου. Ὅστις θέλει νὰ πληροφορηθῆ εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἀλιέων τῆς Ἀρίγκης, ἄς ἀναγνώσῃ τὸν Σαβαρῆν, καὶ τὰ διατάγματα τῆς Γαλλικῆς Ναυαρχίας τῆς Αὐγύστου 1681, καὶ τὰ Ὀλλανδικὰ, τὰ ὅποια ἔχον ἀκρίβειαν λεπτομερῆ. Τὸ Γένος μας εἰς τοῦτο δὲν ἐνασχολεῖται, καὶ ὀλίγον τὸ ὠφελεῖ ἡ πλατεῖα καταγραφή.

Κατὰ τὸ μέγεθος διαιρῶνται αἱ Ἀρίγκαι εἰς ἀ. β. γ. καὶ μικράς· κατὰ δὲ τὸν τρόπον τῆς ταριχεύματος, εἰς en gras, ἢτοι ἀνακατωμένας, ἢ ἡμιταρίχους. Ὅταν οἱ ἀλιεῖς εὐρίσκωνται εἰς τὰ Βόρεια μέρη, μακρὰν ἀπὸ τὴν ξηρὰν, καὶ πιάνεν ὄφαρια, διὰ νὰ μὴ βρωμήσεν τὰ ρίπτειν, ὡς ἔτυχεν, εἰς τὰ βαρύλλια, μὲ πολὺ ἄλας,

ἄλας, καὶ προσμένον να τελειώσων τὸ φόρτωμα τῆ κα-
ραβίεων· καὶ τοῦτο ὀνομάζεται ἀνακατωμένον, ἢ ἡ-
μιτάριχον ὡς ἄνω.

Εἰς Θημωνιασμένας, en Pacquet, ὅταν ἔχοντες εὐ-
καιρίαν τὰς βάλλων εὐτάκτως ταριχευμένας εἰς τὰ βα-
ρύλλια, καὶ αὐταὶ εἶναι τελειότεραι.

Εἰς Καπνιστὰς Ensoq, ἢ Roussables, ἥτοι κοκκινω-
πὰς διὰ τὸ τοῖστο χρώμα των μετὰ τὸ κάπνισμα.

Ἡ πώλησις γίνεται εἰς Λάστα, ἐμπεριλαμβάοντα 12
βαρύλλια, καὶ τούτων ἕκαστον ἀνὰ 1,000 ἕως 1,200
Αίρίγκας κατὰ τὸ μέγεθός των.

Τὸ ταρίχευμά των, ἢ ἀλάτισμα γίνεται κόπτωντας
τὰς κεφαλὰς των, ἀποβάλλωντας τὰ ἐντόσθια ἐκτὸς
τῶν ὠῶν, καὶ τοῦ ἥπατος, πλύνωντάς τας εἰς γλυκὺ
νερὸν, καὶ ἔπειτα βάλλωντάς τας εἰς ἄλμην 12, ἢ 15
ῥάσας· μετὰ ταῦτα τὰς ἐκβάλλων, καὶ τὰς θημωνιάζων
εἰς βαρύλλια, βάλλοντες κατὰ σειράν αὐτάς, καὶ ἄλας,
καὶ συνθλίβοιτές τας ὅσον χωρεῖ τὸ βαρύλλιον.

Διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς πωλήσεως κατασκευάζονται καὶ
 $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{2}$ καὶ $\frac{1}{4}$ βαρυλλίου ἀναλογικῶς κατὰ τὸν ἀνωτέρω
ἀριθμόν. Εἰς τὴν Ὀλλάνδαν ἡ Διοίκησις ἔχει ἐπιστά-
τας διὰ τὰ σημειώνων καὶ τὸν ἀριθμόν, καὶ τὸ καλῶς
ἔχειν τῆ ὄψαριου· καὶ τὰ τοιαῦτα βαρύλλια ὀνομάζον-
ται διὰ τῆτο σημειωμένα, καὶ ἡ ἀγορά των γίνεται με
πληροφορίαν τοῦ ἀγοραστοῦ.

ἌΡΚΕΥΘΟΣ. Δένδρον αἰθαλές, ὀλίγον διαφέρον ἀπὸ
τὴν Κέδρον, γινομένη μεγάλη καὶ ὑψηλὴ εἰς τὰ θέρμα
κλίματα με καρπὸν εἰς κόκκους χρησίμους εἰς τὴν ἰα-
τρικὴν, καὶ ἀποστάζουσα διὰ τῆς ἐντομῆς κόμμι τὴν
Σανδαράχην. Ἴδὲ ὈΞΥΚΕΔΡΟΣ. Εἰς πολλὰ μέρη Με-
σημβρινῆς Εὐρώπης γίνεται, ἀλλὰ μικρὸν χαμόδεν-
δρον, καὶ μόλις ζῆ δύο ἔτη. Τὸ πρῶτον ἔτος εἶναι
πράσινον, τὸ δεύτερον κοκκινίζει, καὶ ξηραίνεται, καὶ
ἐκβάλλεται ἔλαιον ἀπὸ τὸν καρπὸν του.

ἌΡΚΤΟΣ, ἀρκῆδα, θηρίον γνωστὸν εἰς ἡμᾶς, ὅσον
διὰ τὸ ζῶν εἰς τὴν ξηρὰν· τὸ δὲ θαλάσσιον εὐρίσκε-
ται.

ται εἰς τὴν Ἀρκτικὴν Θάλασσαν, καὶ εἶναι πολὺ μεγα-
λότερον ἀπὸ τὸ χερσαῖον.

Τιμᾶται πολὺ τὸ μαῦρον δέρμα τῆς Ἀρκτικῆ τῶν Βο-
ρείων μερῶν, ἐπειδὴ εἶναι ἐλαφρὸν, καὶ ζεστόν· δὲν εἶ-
ναι ὅμως εἰς πολλὴν χρῆσιν εἰμὴ μόνον εἰς τὰ ψυχρό-
τατα κλίματα, καθὼς ἀκόμη, καὶ τὸ συνειδισμένον
κοκκινωπὸν διὰ σκέπην μάλιστα τῶν ποδῶν τῶν ὁδοι-
πορέων εἰς ἐκείνους τὰς μακρυνὰς, καὶ παγωμένους
δρόμους.

Χρησιμεύει δὲ εἰς τὴν Ἰατρικὴν τὸ ἄλειμμα τῆς, ὡς
Ἀλεξιτήριον εἰς τὰς ρευματισμὰς, καὶ αὐτὴν τὴν ποδαλ-
γίαν, ἀλειφόμενον· καὶ διὰ τὸ εἶναι καλὸν χρειάζεται νω-
πὸν, στακτερόν, ἰξῶδες, καὶ δυσωδέστατον. Ἐμβαίνει
καὶ εἰς πολλὰ Γαλλικὰ ἀντίδοτα.

Ἡ χολή τῆς καὶ αὐτὴ μεταχειρίζεται ἀπὸ μερικοῦς·
διὰ τὸ παρα τῶν κυνηγῶν αὐτὰ τὰ τρία λαμβάνον-
ται· δέρμα, ἄλειμμα, καὶ χολή.

ἌΡΝΙΑΚΟΝ· Ἰδὲ ΨΟΦΑΚΙ, καὶ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

ἌΡΝΙΚΑ. Χόρτον γινόμενον εἰς τὰ περὶ τὸν Ῥῆνον
μέρη, τῆ ὁποίου καὶ τὰ φύλλα, καὶ ἡ ρίζα ἐμβαίνουν
εἰς τὴν Φαρμακοποιίαν διὰ στομαχικά, καὶ καταπαυστι-
κὰ τῶν πόνων τῶν βρεφῶν. Ἡ καλύτερα εἶναι κοκκινω-
πὴ, καὶ καυστικὴ εἰς τὴν γεῦσιν.

ἌΡΤΟΣ. Τὸ ἀναβατὸν ψωμί. Ἰδὲ ΨΩΜΙ.

ἌΡΣΕΝΙΚΙΟΝ. Ἡμιμέταλλον στερεόν, εὐθραυστό-
τατον, καυστικώτατον, καὶ φαρμάκι δραστηκώτατον, εὐ-
ρισκόμενον εἰς μεταλλεῖα ἀργύρου, καὶ ἄλλα, καὶ εἰς
ἰδιάτου καθὼς εἰς τὴν Μισνίαν τῆς Γερμανίας, ὅπου
εὐρίσκεται πολλὴ ποσότης.

Διαιρέμενον κατὰ τὰ χρώματά του εἰς λευκόν, κίτρι-
νον, καὶ κόκκινον, ἔλαβε παρὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν καὶ
διαφορετικὰ ὀνόματα.

Λευκόν. Κατὰ τὸν περίφημον Λεμερῆν Βοτανικὸν
Γάλλον, τὸ Ἄρσενικιον γίνεται ἀπὸ ὕλην φυσικῆς Καδ-
μίας Λίθου, τῆς μετονομαζομένης Κόβαλτον, ἀλλ' ἦτον
λάθος τῶν Παλαιῶν Φυσικῶν τὸ εἶναι νομίζεν, ὅτι τὸ
λευ-

λευκὸν εὐρίσκεται καθαρὸν, καὶ λευκασμένον παρὰ τῆς φύσεως, καθὼς τὸ ἀπέδειξεν ὁ Κύρ "Ομβεργος, Homberg, εἰς τὴν Βασιλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν.

Κατὰ δὲ τὸν Κύρ Βελλοσόβρην, Beausobre, εὐρίσκεται καὶ φυσικὸν λευκὸν, ἢ εἰς εἶδος ἀτρίδων, ἢ εἰς ἀλεῦρι λευκὸν, ἢ εἰς κρυστάλλινον, ἀλλὰ τοῦτο σπανίως· καὶ ὑποδιαιρεῖται εἰς λευκὸν κρυστάλλινον, καὶ εἰς λευκὸν ἐπίσκιον, καὶ ἀστιλπνον. Τὸ πρῶτον εἶναι πικρότερον, καὶ ἢμπορεῖ νὰ μορφωθῇ εἰς διαφανῆ ὕελον, πλὴν εὐφραυστον· τὸ δὲ δεύτερον εἶναι ὀλίγον κατώτερον.

Τὸ λευκὸν τοῦτο κυριωνυμεῖται Ἀρσενίκιον παρὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν Φυσικῶν, τὰ δὲ ἀκόλουθα ἔλαβον καὶ ἄλλας ὀνομασίας.

Κίτρινον. Τὸ παρὰ τῶν Τέρκων Ἀλτίν Ὀτῆ, ἢτοι Χρυσοβότανον, παρὰ δὲ τῶν Λατίνων Auripigmentum, δηλαδὴ Χρυσοβαφές, ὠνομάσθη Ὀρπμέντον παρὰ τῶν Γάλλων διὰ τὴν προφορὰν τῆς αὐ, εἰς ὄ. Ἰδὲ ὈΡΠΙΜΕΝΤΟΝ· τοῦτο προκρίνεται εἰς τὸ πτίλωμα τῶν τριχῶν.

Κόκκινον. Γίνεται ἀπὸ τὰ ἀνω δυὼ χωνευόμενα, καὶ καιόμενα μὲ διάφορα ἔλαια. Οἱ Παλαιοὶ τὸ ὠνόμαζον Σανδράχην, οἱ Τέρκοι τὸ λέγουσιν Σανδράκα, οἱ δὲ Χυμικοὶ τῆς Εὐρώπης Realgal. Ἰδὲ ΡΕΑΛΓΑΛΟΝ.

Καὶ τὰ τρία ταῦτα εἶναι πολὺχρηστα, φαρμακεύουσιν τὰς ὀχληροὺς ποντικούς, διὰ τῆτο καὶ Ποντικοβότανον κοινότερον τὸ Ἀρσενίκιον λέγεται, ἀνακατωμένον μὲ τυρὶ διὰ νὰ τὸ φάγῃ· χρειάζεται ὅμως προσοχὴν διὰ νὰ μὴ φαρμακωθῇ ἀλλὰ ἡμερα ζῶα, ἢ ἄνθρωποι.

Συναριθμέμενα μὲ τὰ ἄχρσα στυπτηριακὰ, χρησιμεύουσιν εἰς τὰς βαφάς, ὡς ἡ στύψις, καὶ δαπανῶνται ποσότητες μεγάλαι εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἔτι διὰ πτίλωμα, ἢτοι μάδισμα τῶν τριχῶν, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐπικρατῆσαν συνήθειαν εἰς τὰ Ἀσιατικὰ ἔθνη, συνενόμενα, ἢ ζυμέμενα μὲ σβυστὴν ἀσβέστην.

Διὰ τὴν ἀνάλυσιν, καὶ καθαρισμόν πολλῶν μετάλλων, ὡς εἰς τὰ ἐκάστη Ἄρθρα διαγράφομεν.

Τελευταῖον εἰς τὴν Φαρμακοποιίαν, ἢ ὁποῖα ἐκβάλλει

λει χυμὸν, ὑπόστασιν, θείον, καυτήριον, βέτυρον, ἢ ἔλαιον, καὶ Μαγνητικὴν Ἀρσενικίαν· ἀλλ' εἰς μεταχείρησιν ὅλων αὐτῶν χρειάζεται προσοχὴ πολλή, διότι, ὡς εἴπομεν, εἶναι φαρμάκι δεινὸν αὐτὸ τὸ πολυχρηστον ἡμιμέταλλον.

Φέρεται ὅλον ἀπὸ τὴν Εὐρώπην διὰ τῆς Τριεστίου, καὶ τῆς Ὀλλάνδης, εἰς βαρύλλια, καὶ πωλεῖται μὲ τὸ καντάρι.

Γίνεται Ἀρσενικιον ἀπὸ τὴν Καδμίαν Λίθον (ἢτοι Κοβάλλον) εἰς τὸν ἀκόλυθον τρόπον· ἡ συναζομένη καπνία ἀπὸ τὸν καπνοδόχον τῆς Κλιβάνου τῆς Καδμίας, (Ἰδὲ ΚΑΔΜΙΑ) μὲ τὸ λευκὸν χρώμα της ἀποδείχνει ὅτι εἶναι Ἀρσενικιον, καὶ μὲ αὐτὴν κατασκευάζεται Κρυσταλλῶδες, Κίτρινον, καὶ Κόκκινον.

Ἀρσενικιον Κρυσταλλῶδες, ἢ λευκὸν, γίνεται μὲ τὴν ῥηθεῖσαν καπνίαν βραζομένην, καὶ ὑψομένην εἰς σιδηρὰ ἀγγεῖα· τὸ διαφανὲς ὀνομάζεται Κρυσταλλῶδες· τὸ δὲ ἐπίσκιον, ἀλλὰ στιλπνὸν, ὡς τὸ λευκὸν ἔγκαυστον, καὶ ἐνίοτε μὲ ψιέβας κοκκίνας, ἢ κρυσταλλίνες χρώματος, λέγεται Λευκὸν, καὶ αὐτὸ πωλοῦν τὰ Φαρμακοποιεῖα τῆς Εὐρώπης. Ἀμφότερα ἔχουν τὰς αὐτὰς ἐνεργείας, καὶ εἰς τὴν βαπτικὴν, καὶ εἰς τὴν ὑελεψικὴν.

Κίτρινον. Ανακατώνωντας εἰς 100 λίτρας ἀπὸ τὴν ῥηθεῖσαν καπνίαν, καὶ 10 λίτρας τεαφίου, καὶ ὑψωντάς τιν γίνεταί τὸ Ἀρσενικιον, κίτρινον ὡς τὸ θειάφι, βαρὺ, στιλπνὸν, εὐθραυστον, ἄτριπτον, καὶ ἡμιδιαφανές. Διαφέρει δὲ τοῦτο ἀπὸ τὸ Ὀρπιμέντον, καὶ κατὰ τὸ χρώμα, καὶ διότι τὸ Ὀρπιμέντον εἶναι εὐτριπτον, καὶ ἀνάπτει βαλλόμενον εἰς ἀνθρακας ἀναμμέτους· τοῦτο δὲ οὐχί.

Κόκκινον. Καὶ τοῦτο μὲ τὸ ἴδιον μίγμα τοῦ τεαφίου γίνεταί, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ὀφφμάνου, χρειάζεται διπλὴ ποσότης, καὶ ὀλίγα κομμάτια τῆς μεταλλικῆς ὕλης τοῦ χαλκῆ, ὀνομαζομένης Ἀφρὸς Χαλκῆ. Ὁμοιάζει τὸ Ἀρσενικιον τῆτο μὲ τὸ Κιννάβαρι κατὰ τὸ χρώμα, καὶ εἶναι λαμπρὸν, καὶ ἐπίσκιον.

ἌΡΩ.

ἌΡΩΜΑ. Γενικὸν ὄνομα ἐμπεριληπτικὸν ὄλων τῶν χόρτων, ξύλων, καρπῶν, καὶ κόμμεων, ὅσα ἀναδίδουσιν εὐωδίαν, ἐσθιομένα, ἢ μυριζόμενα, περὶ τῶν ὁποίων γράφομεν καθ' ἕκαστα ὡς Ξυλαλόη, Κιννάμωμον, κ. τ. λ. θυμίαμα δέ, τὸ καιόμενον, καὶ εὐωδιάζον.

ἌΣΑΡΟΝ, τὸ ὁποῖον καὶ Νάρδος Ἄγρία, καὶ Ἄσκληπιάς λέγεται, χόρτον μὲ τὰς ρίζας σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, μὲ κλότους μακροὺς χωρὶς φύλλα, εἰμὴ μόνον εἰς τὰς ἀκρας, καὶ εἰς σχῆμα καρδίας πράσινα, καὶ ἄνθος εὐμορφον ὡς τὸ ρόδον. Εὐρίσκεται εἰς τὴν Τουρκίαν, καὶ φέρεται εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου εἶναι χρησιμώτατον, ὡς ἀφθαστον ἰατρικὸν εἰς τὴν ἀσθένειαν τῶν ἵππων. Ἡ ρίζα του εἶναι τὸ χρήσιμον, λευκὴ, λεπτὴ, καὶ μεταξὺ εἰς πολλὰς ὁμογενεῖς τρίχας, ἔχει ὀσμὴν ἀρωματικὴν, καὶ γεῦσιν καυστικὴν, καὶ δυνάμεις ταύτας, ἀλεξητηρίαν, διαφορητικὴν, ἐξανοικτικὴν, καὶ ἀνθυστερικὴν. Ὡφελεῖ εἰς τὰς λοιμικὰς περισσότερον ἀπὸ τὴν Κίναν, καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν πολλοὶ ἰατροὺ ἔθεσαν ἀπὸ τὴν ὑδροπυσίαν, καὶ πυρετὸν μὲ αὐτήν.

ἌΣΒΕΣΤΟΣ, ἢ Ἄσβέστη. Ἡ τῶν Ἀρχαίων Τίταρος, Πέτρα καυμένη εἰς κάμινον ἐπὶ τούτου, καὶ διὰ τῆς ἰδίας καμωμένη, ἢ ὁποία μετὰ τὸ κρύωμα σβυομένη μὲ τὸ νερὸν καὶ ἀνακατωμένη μὲ ἄμμον, χρησιμεύει εἰς τὰ κτίρια μὲ στυππεῖον κομμένον εἰς τὸ λεύκασμα, χρίσμα, καὶ ψευδομαρμάρωμα τῶν τοίχων μὲ κεραμίδι κοπανισμένον, ἔλαιον καὶ στυππεῖον, εἰς τὸ χρίσμα τῶν δεξαμενῶν, καὶ ὑδραγωγῶν, καὶ μόνη μὲ τὸ νερὸν ὑγρὰ διὰ λεύκασμα τῶν τοίχων.

Ἡ κατασκευὴ της εἶναι εὐκόλος, καὶ γνωστὴ εἰς ἡμᾶς ὅλους· διὰ τὰ ἦναι ὅμως καλὴ χρειάζεται πέτραν στερεὰν χρώματος στακτεροῦ, καὶ τὰ κατὰ καλὰ, καὶ ὅταν ριφθῇ τὸ νερὸν τὰ κάμη ἀρκετὸν βρασμὸν, καὶ ζύμωμα.

Χρησιμεύει προσέτι καὶ εἰς τὴν βυρσοδεψίαν, καὶ εἰς μερικὰς βαφάς· καὶ ἔτι εἰς τὴν Φαρμακοποιίαν, καθὼς καὶ

καὶ τὸ νερόντης μετὰ τὸ καταστάλαγμα διὰ τὰ καυσίματα, καὶ ἄλλας πληγὰς.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐξαρκεῖται μὲ τὴν κατασκευαζομένην εἰς τὸν Θρακικόντης Βόσπορον.

ἌΣΒΕΣΤΟΣ καὶ **ΤΙΝΛΘΟΣ** λέγεται παρὰ τῶν Χυμικῶν ἢ καυμένη βσία πολλῶν μετάλλων ἢμιμετάλλων, καὶ ἄλλων ὑλῶν, καθὼς βλέπεται ὠνομασμένα εἰς πολλά ἄρθρα τοῦ παρόντος Λεξικῆ καὶ Ἄσβεστωμα, ἢ Τιτάνωμα, ἢ κατασκευή.

ἌΣΒΕΣΤΟΝ λέγουσιν οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν Ἄμικαντον. **Ἰὲ Ἄμικαντος** ἄλλὰ καταχρηστικῶς, καθὼς ἐκεῖ λέγομεν.

ἌΣΗΜΟΝΕΡΟΝ. **Ἰὲ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ἸΔΩΡ**.

ἌΣΚΟΣ. Τὸ δέρμα τῶν ζώων ὀλόκληρον, καὶ ῥαμμένον εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος, τὸ Τουρκιστὶ Τουλούμι, χρησιμεύει εἰς τὸ Ἐμπόριον διὰ τὰ γεμίση, ἢ τὰ μετακομισθῶν αἱ ὑγραὶ πραγματεῖαι, ὡς βούτυρον, ἔλαιον, κρασί, καὶ τὰ παρόμοια. Μεταχειρίζεται εἰς μερικά, μὲ τὸ μαλλὶ ἔξω, ὡς μέλι καὶ βούτυρον, καὶ εἰς ἄλλα μὲ τὸ μαλλὶ μέσα, ὡς ἔλαιον καὶ τυρίον. Τῆ βουὸς καὶ τῆ τράγξ εἶναι τὰ καλλήτερα δέρματα δι' ἄσκές.

ἌΣΚΟΣ, καὶ ὁ φυσητὴρ τῆς καμίνου ὁ δὲ πρῶτον μὲ ἄπλουσιν ἄσκον ἔγινε, καὶ μετὰ ταῦτα ἐχωρίσθησαν οἱ ἄσκοι, καὶ μὲ σανίδας καρφωθέντας κάμνουν τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα.

ἌΣΠΙΑΛΑΘΟΣ. Δένδρον χρήσιμον εἰς τὴν Φαρμακοποιάν, τριῶν εἰδῶν ἄπο τὰ ὅποια τὸ ἓν εἶναι σχεδὸν χαμόδενδρον, καὶ ἀκακθέρει, ἄλλὰ τὸ ξύλον του εὐωδιάζει, ὡς τῆς Ἀλόης, τὸ ἄλλο ὁμοιάζει τὸ Ἀετόξυλον, καὶ τὸ τρίτον εἶναι τὸ Δεῦρόρροον. Ἰὲ ταῦτα.

Ὅλοι διαφωτοῦν περὶ τοῦ Ἀσπαλάθου, ὅποιον φυτὸν εἶναι, καὶ μερικοὶ τὸν ὀνομάζουσι Χρυσίπεπτον. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι εἶναι χονδρὸν, ξυλωδὲς, καὶ ἀκακθέρει, βλαστάνον εἰς τὰ Παραδεινάβια μέρη, καὶ τὴν Ῥόδον, καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς μυρεψοὺς διὰ τὰ συμπήξουσι τὰ ἀρώματά των. Τὸ καλὸν εἶναι βαρὺ, ὑποκόκκι-

κινον, καὶ πορφυρῶν ὑπὸ τὴν φλοιᾶν, εὐώδες, καὶ πικρὸν· εἶναι δὲ καὶ ἄλλο λευκὸν, ξυλῶδες, καὶ ἄοσμον· θερμὸν ὁμως, καὶ σφικτικόν· διδόμενον πτισσάνη διὰ τοῦ γαργαρισμοῦ εἰς τὰς ἀφρας, πληγὰς τοῦ στόματος, καὶ ἄλλα.

Ὁ Κύρ Ἐρμάννος, καὶ ἄλλοι δοξάζουσι, ὅτι ὁ Ἀσπάλαθος εἶναι φλοιὰ τοῦ Κυτισοῦ. Ὁ στελλόμενος ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον διὰ τὴν Εὐρώπην εἶναι ῥητινώδης, καὶ μὲ ἀνθὴν, ὡς τοῦ ῥόδου, καὶ κατ' αὐτὸ εὐώδη· ὥστε διὰ τοῦτο ἐπωνομάζετο παρὰ τῶν Παλαιῶν Ξύλον Ῥόδιον, καὶ ἔχει ὑπόληψιν εἰς τὴν Σίναν.

Δίδει ἔλαιον μὲ ὀσμὴν ὁμοίαν μὲ τὸ Ῥοδέλαιον, ἀλλὰ θερμότερον, καὶ δύσκολα διακρίνεται τὸ Ἀσπάλαθέλαιον, ἀπὸ τοῦ Ῥοδέλαιου, ἢτοι Τριανταφυλλόλαδον.

ἈΣΣΑΦΑΙΤΙΔΑ. Κόμμι ἀποστάζον ἀπὸ τὸ δένδρον Σίλφιον, τὸ λεγόμενον Λατινιστὶ Laserpitium, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Πλινίου, καὶ Θεοφράστου πολὺχρηστον, καὶ πολύτιμον μεταξὺ τῶν Παλαιῶν· ἀλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ ἦναι τὸ νῦν λεγόμενον Benjoin τῆς Ἰνδίας, καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν, καὶ γεῦσιν ὁμοιάζει ἐποτομαζόμενον Σίλφιον Κυρηναικόν, καὶ Assa--dulcis. Ἴδὲ ΣΙΛΦΙΟΝ. Ἡ κατὰ τὸ παρὸν ὀνομαζομένη Ἀσσαφαίτιδα ὀνομάζεται παρὰ τῶν Γάλλων Συριακὸς Χυμὸς, Sic Syriacis, καὶ παρὰ τῶν Λατινίζόντων Γερμανῶν Διαβόλκ Κόπρος, Stercus Diavoli, διὰ τὴν μεγάλην δυσωδίαν της, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὸ Ἀσσαφαίτιδα· ὥστε εἶναι κόμμι ἀποστάζον ἀπὸ θάμνον παρομοιάζουσαν μὲ τὸν Πήγαγον κατ' ἀρχὰς λευκὸν, εἶτα κίτρινον, καὶ μετὰ ταῦτα ὑακίνθινον, ὀσμῆς δυσωδεστάτης.

Γίνεται εἰς τὴν Περσίαν, Μιθίαν, Ἀσσυρίαν, καὶ Ἀραβίαν, καὶ πωλεῖται ἢ δάκρυ, ἢ κομμάτια, καθὼς καὶ τὰλλα κόμμεα· καλῆτέρα νομίζεται ἢ διαφανεστέρα, καὶ ὀλιγώτερον δυσώδης· ἢ ὀσμῆτης κατὰ τι ὁμοιάζει τὸ σκόροδον· εἶναι δὲ χρήσιμος εἰς τὴν ἰπποϊατρικὴν, καὶ εἰς τὰ ὑστερικά πάθη τῶν γυναικῶν.

Κατὰ τὸν Διοσκορίδην ἢ Περσικὴ αὕτη διὰ τὴν εἰρη-

μέ-